

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BdI Regele Ferdinand No. 5.
(Tipografia L O V R O V & Co).

A R A D.

Redacția din ORADEA:
Strada Academiei No. 8.

Redacția pentru Banat: TIMIȘOARA,
Hotel „Ferdinand” camerele Nr. 21 și 22.

DIRECTOR:
CONST. I. ȘTEFĂNESCU

Ecoul

Apare zilnic la orele 3 după amiază

Funeraliile lui Ștefan Ciceo-Pop

Peste 50 de mii de oameni din toate părțile Crișanei, Bănătului, Ardealului și vechiului Regat au venit să petreacă la groapă pe marele mort al neamului

Vestea morții fostului președinte al Camerei Deputaților, organizatorului gărzilor naționale dela 1918, întâiului șef al armatei românești a Ardealului, pregătitorului Unirii, apărătorului din 30 de ani al românilor robiți din fosta Ungarie, a zguduit țara întreagă, și din toate părțile României întregite au venit cu zecile de mii țărani și intelectuali, foști tovarăși de luptă sau admiratori ai marului defunct, să-i dea cinstirea cea depe urmă.

N-a rămas colțisor din România, să nu-și fi trimis reprezentanții la funeraliile naționale ale Tribunalului Unirii.

Satul său, Șigău, din județul Someș, a trimis mai multe sute de reprezentanți. Satele ardăne și bănățene au populat străzile Aradului într'un număr neînchipuit de mare. Șirienii, cei cari l-au ales în fiecare legislatură ungurească, au venit cu mic cu mare, — în număr de câteva mii. Așijderea, toate satele Podgoriei, toate satele celorlalte regiuni ardăne, au ținut să fie reprezentate în chipul cel mai impunător la îngropăciunea reprezentantului lor din ultimii 40 de ani. Trenurile n-au mai prîdit, încă de Duminecă seara, să aducă pe cei ce veneau să verse o lacrimă pentru neuitatul luptător.

Străzile Aradului, au cunoscut o animație ca nicio dată. Peste 50 de mii de oameni, dintre cari mare parte țărani, așteptau trecerea convoiului funebru. Toate edificiile, toate felinarele, au îmbrăcat doliu. Iar din bulevard până la picioarele scârilor Palatului Cultural, sute și sute de coroane ardeau marea durere ce-o încerca țara întreagă în fața pierderii uriașe suferită prin moartea celui mai calificat reprezentant al acestei granițe.

Stânta slujbă

Catafalcul defunctului a fost așezat încă de Duminecă în sala de festivități a Palatului Cultural. Aci a avut loc ceremonia funebră, oficiată de Excelența Sa dr. Alexandru Niculescu, Episcopul Lugojului; Ilustritatea Sa dr. Ion Boros, prepozit la Episcopia Lugojului; Reverendisimul dr. Victor Macavei, canonic, trimisul Mitropoliei Blajului; Reverendisimul dr. Teofil Crișan, canonic, la Episcopia Lugojului și următorii cuvioși părinți: Vicarul Gh. Munteanu, Timișoara; Protopop Iosif Popa, Arad; Protopop Ghita, Șiria; Protopop Arcadie Crăsnic, Nădlac; Protopop Victor Pop, Șeitin; Protopop Iacob Nicolescu, Zăbran, jud. Timiș-Torontal; preoții: Aurel Birău, Bărzava; Vasile Albu, Belotiniș, jud. Timiș-Torontal; parohul Conopului; Flaviu Popovici, Semlac; Virgil Pușcaș, Mocrea; Iosif Herlo, Arad-Șega; și Corneliu Zasloți.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul episcopal din Lugoj: „Lira”, sub conducerea protopopului și profesorului de muzică Ion Bacău.

Asistența

Erau de față la trista ceremonie d. d.: general Ilasievici (Mareșalul Palatului), trimisul M. Sale Regelui; Gh. Tătărescu, președintele Consiliului de Miniștri; N. N. Săveanu, președintele Adunării Deputaților; P. S. S. dr. Grigorie Comșa, Episcopul Aradului; d. d.: Iuliu Maniu, fost prim-ministru; I. Mihalache, președintele partidului național-țărănesc; Vir-

gil Madgearu, Sever Bocu și Valer Moldovan, foști miniștri; generalii Argeșeanu și Serb; Gh. Crișan, Armand Călinescu, V. V. Tilea, I. Pop, Șerban și M. Ghelmegeanu, foști subsecretari de stat; C. Angheliescu, fost guvernator al Băncii Naționale; Ionel Pop, deputat, fost vicepreședinte al Camerei; Negreanu, deputat și casier al Camerei; Iosif, deputat și secretar al Camerei; Petru Fodor și Liviu Lazar, deputați; Simion Nemeș și d-r Romul Laza, foști senatori; general în rezervă Gh. Domășneanu; prefectii ai județelor: Arad, Bihor și Timiș-Torontal; d-r I. Grozea, d-r Ion Picu-Băncilă și d-r Dimitrie Nistor; Coriolan Ștefan, fost prefect al jud. Sibiu, cu o numeroasă delegație; Preot Petru Ciongrade, d-r Banciu, din partea asoc. „Astra”; preoții Man și Breban, foști senatori; Zaharia Boilă, Cornel Bănu, Adrian Brudariu, foști deputați; docent Alexandru Pop, distinsul chirurg dela Oradea, cu d-na, avocați Ercan și Mocanu (cu d-na), tot dela Oradea; d-r Ioachim Miloia, d-r Coriolan Băran, fost deputat și prefect, d-r Table, avocat și secretar g-al al primăriei Timișoara; precum și alte foarte multe personalități din județele apropiate, sau venite dela mari departări, ale căror nume ne scapă; toți reprezentanții autorităților locale în frunte cu d. d.: R. Orezeanu, primul președinte al Tribunalului; primar I. Ursu; Al. Constantinescu, ajutor de primar; Petre Popescu, inspector general al muncii, etc, etc.

Cuvântul Bisericii

Cel dintâi a vorbit despre marele dispărut, într'o pioasă ascultare a imensei asistențe, Excelența Sa d-r Alexandru Niculescu, Episcopul românunit, al Lugojului, care a rostit următoarele:

Marele Bossuet, Aquila dela Maux, ne spune ntr'unul din discursurile sale funebre rostit la moartea nobilului Henri de Gornay, că vrerea Acelui Atotputer-

răcoresc suprafața pământului, toate convin în a avea o obârșie mică și neînsemnată, un izvorăș oare care; în calea cursului lor își rostogolesc la vale undele printr'o cadere continuă, și în sfârșit, cu toatele își pierd numele, cu apele împreună, în sinul imens al oceanului unde nu mai poți distinge nici Rinul, nici Dunărea, nici celelalte fluviu renunteme cu țarmurile lor încântă-

caută să și-o rânduiască de așa încât și această a doua etapă, să prezinte o fațetă distinctă, mai strălucitoare ca a altora. De aceea caută prin toate căile și mijloacele, permise sau nepermise, să parvină, să ocupe funcții și slujbe înalte, să urce cuimile mării, ca de acolo să domine asupra vulgului, masei ignobile a plebei. Iar de ultima egalare generală a tuturor fiilor oamenilor în etapa morții, finala vieții lor, caută să scape baremi prin tangentă, negândindu-se la moarte, care astfel îi surprinde inopinat, confundându-se în orgii și destrăbălări și plăceri, crezând că pot evita inevitabilul.

Intristată adunare,

Stăm cu sufletul cutremurat și zguduit de durere în fața corpului neinsuflețit al celui ce a fost cândva Ștefan Ciceo-Pop, o mărire și glorie adevărată a Neamului și Bisericii sale românești. Golul imens ce-l lasă cel dispărut în suflete este de nedescris și jalea și durerea noastră este neostoiată, ci totuși căutând și dibuind după o rază de mângâiere în fața iubitului dispărut, care a fost părinte al Neamului său și al Țării sale, eu parecă aflu această rază de mângâiere tocmai sub unghiul considerațiilor de mai sus prilejuite de discursul marelui Bossuet.

Răposatul în Domnul a avut origini umile într'un sătuleț din județul Solnoc-Dobăca, Șigău, unde a văzut lumina zilei la 1865. Tatăl său a fost mic moșier, iar maică-sa fică de preot. Deci din acest punct de vedere n'a fost ispitit de vanitate sau ambiție deșartă să-și aureoleze obârșia cu antenați iluștrii, ca atâția alți iluștrii necunoscuți, mari în ambiții, dar mici la suflet și'n fapte. Iar dacă privesc la viața acestui părinte al Patriei, observ și constat că el în viața-i activă și agitată n'a căutat demnitățile și rangurile și treptele sociale înalte, ci și-a ales totdeauna partea cea mai grea, unde era vorba de luptă grea, de jertfă, de abnegațiune, de martiriu.

Sau, dacă vreți, demnitățile i-au fost oferite cu puterea din partea unanimității neamului fără a le fi cerut vreodată, pentru că era cel mai capabil să ducă crucea lor, să poarte coroana lor spinoasă, căci cununa de spini este incununarea celor aievea mari, a eroilor.

Și erou a fost acest bărbat de energie granitică, cu temperament de vijelie de oțel ca apărător al celor năpăstuiți înaintea Tribunalului, ca deputat în fosta Cameră maghiară din Budapesta, ca mandatar al Neamului la conferința dela Haga, ca membru în Comitetul Central Național, ca Președintele Sfatului Național Român, care a convocat adunarea dela Alba-Iulia și a presidat o mai apoi de fapt, ca ministru de

nic, Providența Dumnezeuască, a croit soartea oamenilor de așa încât condiția și starea lor pământescă să fie egală. Avea în viața pământescă a muritorilor se pot considera trei etape: nașterea, curgerea vieții și actul final, — moartea. Nașterea este egală pentru toți. Ea poartă semnele slăbiciunii comune a firii omenești, atunci când se năfripă existența omului. Toți copilașii se nasc debili, neajutorați și deschizând pentru întâia dată ochisorii la lumina aurie a zilei, salută lumina cu lacrimi și prima respirație a aerului înviorător, este un plâns și țipăt.

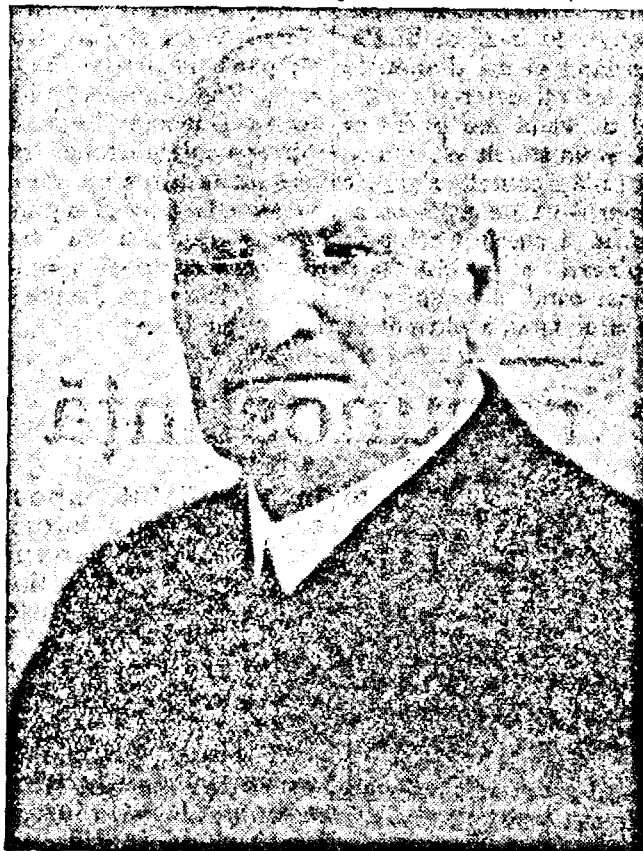
Aceste slăbiciuni și infirmități trag după sine, în întreg restul vieții, o înlanțuire de alte neajunsuri. Și cei mari și cei mici, și cei de stare mijlocie, trăesc suferințe deopotrivă aceluiași nevoi firești, expuși acelorași primejdii, dați pradă acelorași boli.

Și în sfârșit, după toate vine suverana moarte, care strivind sub picioarele-i de oțel trufia omenească și răsturnând cu desăvârșire toate mărimile imaginabile, egalează pentru totdeauna toate stările diferite prin cari ambițioșii credeau să se suprapuie unul altuia. Așa, că ne putem compara, noi muritorii, pe urmele scripturii, apelor curgătoare. Căci, ori câtă neegalitate ar apărea dealungul cursului fluviilor cari

toare. Tot astfel, toți oamenii încep dela aceeași obârșie insignifiantă cu infirmitățile inerente, iar avansând în ani aceștia se înclecă unii pe alții și se împing ca și undele, viața lor rulează și se scoboară neîncetat înspre moarte, prin însăși greutatea ei firească sau gravitațiunea ei; și în sfârșit după ce au stârnit, ca și fluviile, unii mai mult zgomot decât alții, merg să se confunde și amestece cu toții în abisul nemărginit al neantului, unde nu mai găsești nici regi, nici prioți, nici bogăți, nici săraci, ci toți sunt o apă și un pământ. Pe toți îi așteaptă putrezirea și viermii și cenușa și țărâna care ne egalizează pe toți. Aceasta-i egalitatea oamenilor voită de Dumnezeu în cele trei etape ale scurgerii vieții lor.

Iar fiindcă ambiția omenească este nemărginită și oamenii vreau să se singularizeze, să se ridice unul peste celălalt, să se întrecă unul pe altul, caută în fel și chip să șteargă această egalitate care, — chipurile, — îi desonorează, și atunci caută unii să șteargă egalitatea originii prin noblețea nașterii, se uită peste umerii semenilor pentru că sunt descendenți ai unor antenați iluștrii, nobili, prinți, regi, ba chiar împărați.

Etapa a doua, adică curgerea vieții lor între leagăn și mormânt,

(Continuare în pag. 2-a).

Funeraliile lui Ștefan Ciceo-Pop

— Cuvântările d. d. Mihalache și Maniu —

— Urmare din pag. II-a. —

nistru al țării, luând parte la 6 August la comemorarea luptelor dela Mărășești; am coborât cu el în cripta bisericii neamului, — acolo își dorm somnul de veci, eroii cari prin jertfa lor ne-au dat întregirea neamului!

Cuprins de emoție, pe care nu și-o putea stăpâni, — ministrul plângea; lacrimile lui

erau un pios omagiu pentru cei morți, dar ele exprimau în același timp mulțumirea ardelenului din ținutul Sălajului, care pe malurile Șușifei, sub poalele Panciului se găsea la el acasă, țara lui se întindea acum dela Nistru la Tisa, la Dunăre și mare, — așa cum o dorise el!

Recunoșcător pentru tot ce

a făcut în apărarea drepturilor neamului său și în realizarea unității naționale, ne plecăm cu evlavie genunchii în fața acestui sicriu ce închide în el pe cel care a fost un mare român!

Nu-l vom putea uita, nu se cuvine să-l uităm: amintirea lui va fi vecinică!

României Mari; iar când a lipsit n'a fost vina nici a lui, nici a celor ce l-au iubit și susținut.

Patru ani Președinte al Camerei, nu se va putea uita, tactul cu care conducea debaterile, tact completat cu vasta sa experiență de parlamentar european, cu marea sa autoritate personală, cu marea sa iubire de oameni, care aducea după sine iubire. Și când aceștia nu ajungeau câte odată să domine valuri infuriate, atunci găsea o glumă de moșneag înțelept, care tăia pe loc firul patimilor.

Pătrunderea sa de om politic nu s'a oprit la granițe. A văzut mai de vreme ca alții din noi necesitatea apropierei noastre de Națiunile Balcanice, ca o completare a legăturilor ce avem cu aliații din Mica Antantă.

Ciceo-Pop se bucura de o

deosebită considerație, de o mare autoritate ca Președinte al grupului român, la conferințele Balcanice, la care a participat regulat, pregătind atmosfera morală favorabilă, încheierii Pactului Balcanic, al cărui precursor poate fi socotit.

Și acum, când ne despărțim de el, în mintea noastră rămâne Ștefan Ciceo-Pop, cel din clipele când prezida actul Restaurăției, transfigurat la tribună și stăpânit de forțe invizibile, ca un profet inspirat, rostind sentințe biblice!

Atunci am înțeles ceace nu vom putea uita: Ciceo-Pop a fost mare, pentru că el în momentele istorice a știut grăi de pe munte cuvânt de profet, ce rămâne săpat în lespeze ca poruncile din tablele legii!

Domnul să-l aibă în grija Sa, precum noi îl vom avea în inimile noastre!

In numele partidului naț.-țărănesc

D. I. Mihalache, președintele partidului național-țărănesc, a rostit următoarele:

Partidul național-țărănesc își pleacă smerit genunchii, și prin glasul meu îndurerat își ia rămas bunul cel din urmă, dela Ștefan Ciceo Pop, cel ce a fost fală și mândrie pentru noi. Iar pentru țară una din gloriile ei.

Pleacă dintre noi marele cetățean, pleacă marele român, născut și crescut cu țaranul cu nația cu Patria și a căror ființă, a căror nevoi a căror aspirație una și nedespărțită a fost și va rămâne pururea. Ideia națională și a găsit încarnarea deplină, completă, masivă, înzidirea trupească și sufletească alui Ștefan Ciceo Pop, care își trăgea puterea din seva naturală a elementelor sociale de bază și din cultura care luminează șelurile îndrumază cărările, fortifică voințele și caracterele.

A învățat științele juridice cari să stăpânească tehnica apărării drepturilor și libertăților naționale și sociale.

Când socotea că lupta în lăuntrul hotarelor nu ajunge, era totdeauna prezent în luptele internaționale, unde se desbăteau problemele românismului. Iar când intra în luptă, nu știa dacă ai în față pe omul de argumente, pe omul de inimă, care irupe, sau pe ostașul care se dă navalnic fără frică și fără rezervă. Își trăia vorbirea. În câteva clipe căldura lui se furiaș a ascultătorii. Simția cum se aprinde dela inimă la inimă și cum să întorc iarăși flăcările spre a lui. În scurt timp orator și auditor clocoteau laolaltă. Așa l-am cunoscut noi în timpurile din urmă, când ascultăm în același timp un om bătrân înțelept și un tânăr inepetuos. Așa ne-a prezidat în marile noastre adunări.

Era președinte înăscut de de adunări istorice! Alba-Iulia rămâne strâns legată de numele lui Ștefan Ciceo Pop. Memorabilă rămâne deasemenea ședința Camerelor Unite din ziua de 8 Iunie 1930, când prezidând Restaurăția, a vorbit Regelui Carol al II-lea, cum a vorbit odinioară Cogălniceanu lui Cuza.

Partidul național-țărănesc pierde un tezaur de înțelepciune, de vigoare de prestigiu. Pierderea lui Ștefan Ciceo Pop depășește însă durerea unui partid.

După o luptă de 40 ani, mulți din cei în față ștreangului nu ne mai aparțin numai nouă, partidului politic. El trece între Căitorii de țară!

De acum el este al istoriei. Mormântul care cuprinde trupul lui se înșiră în rândul punctelor trigonometrice, pe zări se urzește istoria neamului. Deasupra acestui mormânt va licări, ca lumina comorilor în nopțile de veghe, memoria actelor lui!

Viața lui întreagă e o înșirare de capitole de istorie, fiecare îndreptar la momente grele ori la incurcate răsăpânii.

Ștefan Ciceo Pop își începe tineretea lui publică în societatea intelectualilor arădani „Progresul“. Cariera lui se identifică cu misiunea de apărător al marelui cauze naționale și al celor prigoniți pentru graiul și scrisul strămoșesc.

În fața Tribunalului maghiar glasul lui răsună să-l vecinic într-o apărare a gazetariilor români, sârbi și slovaci. Alerga la Haga la congresul interparlamentar, să-l informeze despre stările din Ungaria, determinând o demonstrație internațională împotriva opresorilor. Alerga apoi la Bruxel, pentru a face front cu izbândă propagandei contelui Apponyi. Intrând în parlamentul din Budapesta ca deputat de Șiria, a știut să țină îndărjit în jurul lui pe bravii țărani Arădani. Știu să stăpânească ani de zile Tribuna Camerei sub repetate amenințări cu moartea.

A fost frunțașii între frunțașii Comitetului Național, și a fost intemeietor al Clubului Minorităților oprimate. Activitatea lui în parlamentul ungar, alături de puținii bărbați politici români cari putură pătrunde acolo, conturează epoca ultimelor lupte naționale din Ardeal, premergătoare actului Unirii.

Curajul lui în timpul războiului, la Budapesta, unde Tisa îl amenința cu moartea; la Arad, unde ia apărarea cu strălucit succes celor întemnițați în cazematele Cetății, îl proiectează ca pe unul din stâlpii sortiți să susțină templul apropiatei Uniri.

Marea lui operă începe la 1918.

Aradul, — cetatea lui Ciceo Pop și Vasile Goldiș, — dă semnalul spre Alba-Iulia.

De aici, din casa lui Pop, pleacă primele proclamații. Aici se rupe firul istoriei de robie milenară, căci de aici se face declarația de definitivă rupere de Ungaria. Aici și sub comanda lui se intemeiază primele găzdi naționale, cari preiau în stăpânire românească pământul românesc!

Iar la Alba-Iulia Baciul Ștefan aduce pe tribuna prezidențială masivitatea voinței naționale definitiv hotărâtă.

În acel moment epocal, roata istoriei noastre se întoarce depe drumul robilor, ce ducea spre apus, la Budapesta, — pe căile răsăritului României mari, de mult căutată de marii noștri magi!

Câta fericire va fi curs atunci în inimile biruitorilor inșetați de libertate, nu se poate descrie!

I-a fost dat Baciului să slujească marea împărășanie, în ziua învierii Neamului. În clipa culminantă a vieții sale!

A venit apoi grija mărunță și migăloasă de reconstrucție zi cu zi a noului Stat.

Eroii au încins șorțul zidărilor lui.

Și a fost astfel Ciceo-Pop pe rând: Ministrul Armatei și Siguranței în Consiliul Dirigent, apoi Ministru al Ardealului în primele guverne ale României-Mari. Sub guvernul Vaida a fost vice-președinte de Consiliu și Ministru de Justiție; și de mult ajutor i-a fost lui Vaida, ca interimar la prezidenție.

A fost mai totdeauna deputat al Aradului, în Parlamentul,

Cuvântarea d-lui Maniu

D-l Iuliu Maniu, a adus următoarele omagii marelui român care a fost Ștefan Ciceo-Pop:

Întreaga suflare românească își amintește în fața gloriului sicriu de luptă dusă față de asupritorii Daciei superioare. Ne plecăm smeriți în fața celui mai mare colaborator al acestei lupte. Pleacă dintre noi un mare român al Ardealului și al țării, ale cărui fapte nu se pot arăta prin cuvinte. Ciceo-Pop a luptat cu talent și cu o putere de muncă neînvinșă. Activitatea sa e puntea de legătură între cele două generații ardeleni: a memoranștilor și activiștilor.

Ca reprezentant al unui popor împilat, el a reprezentat întotdeauna și cu cea mai mare energie pe cei suferinzi, atât în fața instanțelor judecătorești cât și în parlament.

El a fost cel dintâi român din Ardeal, care a dus protestul românimii ardeleni în fața unui tribunal internațional, în fața conferinței interparlamentare, pe care,

peste 30 de ani, a avut apoi cinstea să o prezideze.

La sfârșitul războiului mondial, Ștefan Ciceo Pop a fost organizatorul întâiei armate românești menită să ia în stăpânire ținuturile robite. La Alba-Iulia a prezidat alături de președintele partidului național-român adunarea unirii. Alături de generalul Domășneanu și alții, a pus bazele armatei naționale ce avea să nfișă steagurile românești pe zidurile Budapestei. A prezidat adunarea deputaților și a condus guvernul în timpul când Vaida era în străinătate ca alături de aliați să traseze granițele vechiului și noului regat. El, cu argumente cari au topit sufletele, a putut convinge pe reprezentanții puterilor aliatae să ridice linia de demarcație dela Zam, care despărțea pe frați.

Dacă toate acestea sunt într'adevăr o trudă mai mult decât providențială, ea se leagă de numele lui Ștefan Ciceo-Pop, pe care poporul român nu-l va putea uita niciodată.

Prefectura județului Arad, anunță cu durere trecerea la cele eterne a Președintelui Consiliului județean

DR. ȘTEFAN CICEO POP

Președintele Consiliului Național Român al Ardealului și Banatului, Președintele Adunării Naționale de Unire dela Alba-Iulia, fost Prim Ministru ad-interim, fost Președinte al Adunării Deputaților, fost Ministru, Președinte al Uniunii Balcanice, Membru în Comitetul Uniunii Interparlamentare, Membru al Adunării Deputaților, timp de peste 30 ani, în București și Budapesta, etc.; decorat cu: Ordinele Ferdinand I. Mare Cruce, Steaua României Mare Cruce, Coroana României Mare Cruce, Vulturul României Comandor cl. I., Sfântul Ciril Mare Cruce, Sfântul Grigorie Magnus Cruce, etc.

intâmplată după grele suferințe Vineri, 16 Februarie a. c. orele 21³⁰, în etate de 69 ani.

Ceremonialul înmormântării, cu funeralii naționale, a avut loc la Palatul Cultural din Arad, în ziua de Luni, 19 Februarie a. c., la orele 10 a. m. și osemintele pământești au fost înhumate în cimitirul „Eternitatea“ din Arad după ritualul Bisericii române gr. cat.

Arad, la 19 Februarie 1934.

Vecinică fie pomenirea lui!

Alte cuvântări

Au luat apoi cuvântul d-nii Macavei, canonic din Blaj, în numele bisericii unite, Sever Bocu, în numele organizațiilor național-țărăniste din Banat, Virgil Grossu, fost vice-președinte al Camerei, protopop M. Cosma, în numele organizației național-țărăniste din jud. Arad, prof. D. Manolescu, în numele organizației liberale arădane, dr. Sebastian Borne-misa, în numele partidului agrarian, Adam Ionescu, în numele lupiștilor Ispravnic, în numele georgiștilor, I. Albon, directorul băncii Victoria, în numele acestui institutul de credit, Al. Crișan, în numele studenților arădani din București, deputatul Hans Beller, în numele partidului german, și Au-

gustin Popa, fost deputat, prof. de teologie în Blaj, în numele AGRU-lui.

Cortegiul

La orele 12 și un șfert cuvântările au luat sfârșit, și 'n timp ce corul „Lira“ din Lugoș intona: „Eroi au fost și-o să mai fie...“, sicriul marelui defunctă a fost ridicat pe brațe de țărani din satul său natal, Șigău, și din Șiria, circumscripția sa electorală.

În timp ce sicriul învâlit în tricolor cobora scările Palatului Cultural, fanfara militară a dat onorurile, apoi s'a format un impunător cortegiul, în frunte cu țărani ce purtau coroanele, urmați de șase care cu coroane și de alți țărani cu cununi. Au urmat corurile Ar-

(Continuare în pag. IV-a.)

